

om oplossing roept. Allen zoeken en tasten, of zij vinden mochten. De vraag, aan het begin der geschiedenis in het menschelijk hart geworpen, herhaalt zich thans op ieder gebied en bij ieder verschijnsel. Is het ook, — zoo fluistert de twijfel in aller oor. Al het absolute wordt ontkend en voor het relatieve ingeruild.

Te midden van dit relativisme plaatst zich de Vrije Universiteit op den vasten grondslag van het algemeen, ongetwijfeld Christelijk geloof. Zij beweert, dat zij een antwoord geven kan op de raadselen des levens. Zij klemt zich vast aan het Kruis en ziet daarin de verzoening aller tegenstellingen. Maar het is haar niet genoeg en mag haar niet genoeg zijn om dit alleen in het geloof uit te spreken. Zij moet het antwoord, dat God in Zijne openbaring, in schepping en herschepping brengt, in verband brengen met de volheid van het menschelijk leven, gelijk zich dat in deze eeuw onder leiding van Gods voorzienigheid ontwikkeld heeft. Zij mag de Christelijke belijdenis niet laten zweven als een olie-drop op de wateren, maar behoort de harmonie op te sporen, die er tusschen Gods openbaring en het wezen der dingen op alle terrein bestaat. Zij moet aantoonen, dat man en vrouw, ouders en kinderen, patroons en werklieden, gezin en maatschappij, kerk en staat dan eerst zijn en kunnen zijn, wat zij allen naar hun idee behooren te wezen, indien zij zich voegen naar de regelen, door God in Zijn openbaring voor al de levenskringen gesteld. De genade verstoort de natuur niet, maar herstelt haar en richt ze op.

En eindelijk is onder uitbreiding der Universiteit nog te verstaan de vermeerdering van het aantal dergenen, die in engeren zin tot den kring der Universiteit behooren. Hierover is meermalen gesproken, en provinciale Universiteitsdagen hebben den wensch, dat deze uitbreiding geschieden mocht, soms in moties belichaamd. Van harte hopen wij allen, dat het daartoe eerlang komen moge; dat de vacature in het college van curatoren vervuld wordt; dat het aantal hoogleeraren in literarische en juridische faculteit wordt uitgebreid; dat met de natuurkundige faculteit een aanvang kan worden gemaakt.

Maar met wenschen en besluiten verkrijgt men niet veel. Wat wij noodig hebben, zijn *mannen*, en die stampet men met geen moties uit den grond. Die kan God alleen schenken. En wat wij alleen kunnen doen, dat is bidden, dat Hij ze ons schenken moge in Zijne gunst. Maar toch vestig ik nog op twee dingen de aandacht. Ten eerste op iets, dat alle Protestantsche Christenen in den lande aangaat. En dat is zeker ook, dat zij voor de Vrije Universiteit hunne gaven offeren. Maar er is nog iets kostelijker dan uwe gaven, en dat zijn uwe *zonen*. Neen, wij begeeren ze niet allen, lang niet allen, want dan kregen we niets anders dan een geleerd proletariaat, en dit is het gevaarlijkste van alle soorten van proletariaat. Wij begeeren ook zelfs niet alle uitnemende zonen. Want het is een dwaas vooroordeel, dat een jongen met goeden aanleg daarom alleen zou moeten studeeren. Elke kring en elk beroep eischt gaven en krachten. Maar wel moeten voor de studie de *allereitnemendsten* uit onze kringen worden bestemd. Misschien zouden zij het in handel en nijverheid financieel veel verder brengen. Maar de behoeften van onzen tijd eischen dat wij de uitnemendste onzer zonen,